

[Udenrigsministeren]

endte godt, og at hr. Niels Helveg Petersen tilsagde positiv medvirken til vores EF-politik i almindelighed, men netop hr. Niels Helveg Petersen, som vel bedre end nogen anden her kender hele apparatet i Bruxelles, forstår da sikkert, at hvis jeg ville give anledning til skuffelser og tømmermænd senere, skulle jeg meget konkret hamre ud en række ting, vi skulle nå i løbet af de kommende 6 måneder.

Når hr. Niels Helveg Petersen siger, at det har tidligere formandskaber gjort, er det en sandhed med meget, meget betydelig modifikation. Det var noget, man gjorde i sin tid, både vi og andre lande, for 4-5 år siden. Så holdt man op med det, fordi det viste sig, at intet enkelt formandsland kunne – og jeg vil sige, som jeg sagde i mit indlæg før, at det var da heller ikke nogen fordel, om det var sådan – sætte de andre så meget ud af kraft og ud af funktion, at det var det enkelte formandsland, der kunne bestemme, det kan man jo ikke, det er et samarbejde. Derfor har det vist sig tidligere, da man lavede mere detaljerede programmer fra de skiftende formænd, at det ikke holdt og netop kun gav anledning til disse skuffelser og tømmermænd. Derfor bruger vi det altså ikke, ligesom de tidligere formandskaber forud for os ikke har gjort det. Det ville være helt urealistisk, hvis jeg i dag forsøgte at sige, hvilke forslag vi ville komme igennem med de næste 5½ måned. Jeg kan derimod sige, hvad vi vil prioritere, og det mener jeg vi har sagt.

Hr. Honoré var inde på spørgsmålet om Japan. Jeg vil nødig sige mere om det i dag, end at der arbejdes meget med det spørgsmål. Det sker på baggrund af en nok så kraftig debat på Det europæiske Råds møde først i december. Der skal føres en debat om det igen på Det europæiske Råds møde i april, og det er selvfølgelig ikke meningen, at vi sidder med hænderne i skødet i månederne derimellem, så jeg kan altså sige til hr. Honoré uden at binde mig til det konkrete forslag om tidsplan, at der virkelig bliver arbejdet med dette spørgsmål.

Jeg kan udtale mig lidt mere kontant og positivt i forbindelse med spørgsmålet om EFs fragtmarked og østlandene. Vi har drøftet det fra Rådets side med Kommissionen, som netop har meddelt, at der kommer et forslag fra Kommissionen.

Så sagde hr. Honoré, at man skulle lave en slags Marshallplan for de nye medlemslande. Jeg vil lidt nødig sige det på den måde, for Marshallplan er et bestemt begreb, og lige så snart man bruger ordet Marshallplan sætter man en række bestemte svingninger i gang. Det, jeg derimod vil sige – og det sagde jeg allerede i mit indlæg – er, at man ikke skal tro, at denne udvidelse ikke også stiller krav om finansielle bidrag; det er ganske klart, og så må vi finde ud af den måde, vi kan gøre det på.

Så gav hr. Honoré mig næsten en foræring til sidst ved at spørge, om vi ikke kunne gøre det mere tillokkende for de danske, der søgte ansættelse i EF eller var i EF. Det er ikke så forfærdelig mange måneder siden, jeg havde en drøftelse med organisationen af de danske i EF. De rejste en række problemer for os. Denne liste har vi drøftet i regeringen, hvor vi blev enige om, hvad de forskellige ministre skulle prøve at gøre ved det, og i frokostpausen i dag underskrev jeg brevene til mine kolleger samt brevet til de EF-ansatte i Bruxelles om, hvad vi nu ville gøre ved de forskellige ting. Vi er altså helt opmærksom på problemet. Det er vel nok et af de få minuser ved at være et lille land uden kolonifortid – det er i alt fald langt tilbage, at vi har den – at vi ligesom ikke er indstillet på at betragte det som det virkelige plus, det er i den moderne verden, at man har arbejdet ude omkring i verden i nogle år. Det kommer i alt for mange tilfælde nærmest folk til skade i stedet for at være det plus, det skulle være.

Så holdt hr. Ib Christensen en tale, som åbenbart må være skrevet, før hr. Ib Christensen havde fået at vide, at EF-valget er blevet udsat, men det er det altså, så vi kan gemme valgtalerne nogle måneder og forsøge at holde os til det lidt mere saglige.

Jeg har allerede sagt om udenrigspolitikken, at vi kan føre den udenrigspolitik, vi vil. Vi har i mange situationer et ønske om at være med i en fælles gruppe for at få indflydelse. Vi har i andre situationer ikke dette ønske, eller andre lande har det ikke. Der kan ikke vedtages udenrigspolitik, vi ikke er enige om.

Hr. Ib Christensen gjorde meget ud af dette med tekstilordningen, der slog udviklingslandenes økonomi i stykker. Det er jo ikke rigtigt, og som jeg har sagt til hr. Ib Chri-